

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín

3/2021

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.

1 Kor 8,1

rodina Novákových

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník – Velký malý člověk; Příklad; Výročí založení Duhy – 12 let; Oznámení

Úvodník

Velký – malý člověk

Mistře, kdo je největší v Království Božím? Ježíš vzal pacholátko, postavil je doprostřed a řekl: „kdo by sám sebe ponížil a učinil se bezvýznamným, jako toto dítě, TEN je veliký v Království nebeském.“ Nemusíš vymyslet žárovku, parní stroj, nebo lék proti rakovině, někam to na světě dotáhnout, aby ses stal velkým v Božích očích.

Kdo o sobě nesmýšlí vysoko, kdo není moudrý sám u sebe, kdo namísto

manipulace a vydírání přemiluje, kdo netrpí pocitem bezvýznamnosti, malosti a přijímá věci tak, jak jsou, kdo nemstí sám sebe, kdo miluje ne protože, ale navzdory, kdo nelituje sebe a kdo křivdy nepočítá a nepřičítá, může být velkým v Božích očích. Velký v Kristu bolest absorbuje. Je-li zraněn, u něho to končí, protože to vydrží. Nezralý bolest předává dál. Stane-li se mu křivda, roznáší jí. Předává dál to, co sám zakusil. Malí a nízcí lidé nedokážou dát svobodu. Potřebují mít přehled a klidně druhé zotročí pro své představy, pro svůj „pořádek“. Malí lidé lžou, velcí mluví pravdu. Malí lidé vždy hrají malou domů, velcí se starají o sebe až nakonec. Malí lidé jsou ufňukaní, do sebe zahledění, stále sebe řešící. Touha velkých směřuje k nebi. Velký pokorně čeká na Boží věci beze strachu a bázně. Víme, že Bůh se pyšným protiví, staví se jim na odpor, ale pokorným dává milost. Augustin řekl: Miluj, a pak si můžeš dělat, co chceš.

Petr Rýgl

PŘÍSAHA

Nedávno jsem si vzpomněl na prožitek z doby, kdy jsem byl na dvouleté povinné vojenské službě. Skoro jsem na to zapomněl, bylo to ale mimořádné, tak jsem si řekl, že to napíšu.

Bylo to v letech 1985 – 87. Doba hlubokého komunismu. Pamatuji si, že než jsem narukoval, dostal jsem nějaké rady od bratrů, kteří tam už byli. Nejvíc od svého staršího bratra Pavla, který se z vojny vrátil a já rukoval. Jenom jsme si doma podali kliku u dveří. Dostal jsem Bibli kralickou, vydanou v Praze. Na tom záleželo. V koženém obalu, akorát tak velkou, aby se vešla do náprsní kapsy v uniformě. Když se zavřela, obal zapadnul tak, že se chránily stránky z boku. Tak jsem nosil Bibli v kapse

dva roky. Pamatuji, že jsem byl rád, když jsem našel chvíli klidu a někde v koutě jsem si mohl něco přečíst. To, co bylo mezi křesťany tehdy tématem, byla vojenská přísaha, které se každý musel zúčastnit povinně. Slovo Pána Ježíše nás zavazovalo. Nepřísahahejte při nebi, ani při zemi. Vedli jsme debaty, jak to tedy udělat.

Když se prováděl nácvik na přísahu, dostal jsem angínu a zavřeli mě na ošetrovnu. Do zadku mi píchali penicilín. Na vojně se všechno píchalo. Prášky se moc nevedly. Docela rychle jsem se zotavil, ale protože jsem byl jediný pacient, doktor mě nechtěl pustit. Přemlouval jsem ho, aby mě pustil, že už nudou koušu parapety. On, že ne, že jsem jediný pacient a on že tam nějakého potřebuje. Tak jsem se užíral dál. Musel jsem být v jedné místnosti. Ven jsem nesměl, jen mi tam dávali jídlo. No, alespoň jsem něco přečetl z Bible. Asi po 14 dnech mě konečně pustili. Pak přišla přísaha. Ta se ve skutečnosti konala v kasárnách. Na

buzerák nastoupil celý útvar, několik set lidí. Bylo tam asi šest stolků a oni vyvolávali jména. Vyvolaný předstoupil, dostal formulář s vojenskou přísahou, kde podepisoval, že přísahá a podpisem stvrzuje, že bude sloužit, poslouchat, bojovat atd. atd. Já jsem se za to stále modlil, aby mi Bůh nějak pomohl, ale pořád jsem nevěděl, co mám dělat. Jediné, na co jsem přišel, bylo, že to prostě odmítnu podepsat. Ale když jsem stál na buzeráku při tom ceremoniálu, kdy vlajky vlály na stožárech, všichni v pozoru, nikdo ani neceknul, byla ve mně malá dušička. Moje odvaha byla v koutu duše. Pak mě zavolali. Lampasák – důstojník, co seděl za stolkem, zkontroloval totožnost podle vojenské knížky a zvednul těžítko, kterým byly zatížené papíry k podpisu. V tu chvíli jsem vnitřně dost strádal a nevěděl jsem pořád, jestli dokážu říct ne. Co by následovalo, jsem si neuměl představit. Jenže... se stalo něco jiného. Jak zvednul těžítko, zdvihnul se vítr, nebo spíš větrný vír a všechny

ty papíry s přísahou sebral a zdvihnul je do výšky. Ne několik metrů, ale nad budovy a všechno se to rozletělo do vzduchu. On se to snažil pochytat, ale bylo to zbytečné. Podíval se na mě a řekl:“ Zařadte se.“ Tak... jsem žádnou přísahu nepodepsal. Skončilo to tak, že když byla přísaha na náměstí v Táboře, tak mě tam nepustili, protože jsem kvůli angíně nebyl na celém nácviku. Namísto toho jsem seděl v kotelně. Pustili mě až na odpolední vycházku. Zajímavé bylo, že mamka a příbuzenstvo, kteří se na přísahu přijeli podívat, mě tam viděli, volali na mě a říkali, jak v té uniformě s helmou a samopalem dobře vypadám. Když jsem jim na vycházce říkal, že jsem tam nebyl, nevěřili a byli přesvědčeni, že mě tam viděli a poznali a taky na mě mávali a já prý nic. Nakonec uvěřili, ale byli trochu zklamaní. Já ale ne. Když si na to vzpomenu, letos to bude 36 let, vidím, jak mě Bůh vysvobodil a zasáhnul. Přitom z těch mnohaset lidí jsem byl jediný, kdo přísahu řešil. Nebyl jsem zapomenut.

Petr Rýgl

Děkujeme za dvanáct let služby Domácího hospice Duha v Hořicích

Když Mons. Dominik Duka, tehdejší biskup královéhradecký, oznámil termín požehnání Domácího hospice Duha v Hořicích na den 25. 3. 2009, pocítila jsem v srdci přívál radosti, ale zároveň bázeň, že hospic, který jsem nesla tolik let v srdci, se stává realitou. V Hořicích jsme tohoto dne oznámili obyvatelům a široké zdravotnické veřejnosti založení Domácího hospice Duha.

A proč vlastně hospic vznikal? V této době jsem velmi dobře znala bolest a samotu umírání a věděla od svých pacientů v nemocnici, že mají většinově přání odejít doma, v kruhu svých blízkých. Na nádorové onemocnění umírá stále velké procento lidí, kteří v závěru svého života potřebují odbornou pomoc, ale ještě více lásku, úsměv, pozornost a něhu. Bylo potřeba myšlenku hospice plně realizovat, začít doprovázet první pacienty, zároveň adaptovat zchátralé prostory na budoucí zdravotnické zařízení, nakoupit kompenzační pomůcky, sestavit pracovní tým a edukovat veřejnost.

těžké začátky – starý boční vchod

Za dvanáct let služby jsme doprovodili stovky pacientů všech věkových skupin, včetně dětí. Děkuji rodinám za důvěru, že nám svěřili své blízké a dovolili nám vstoupit do jejich životních příběhů. Všichni pracovníci hospice se snaží, aby umírající lidé naplnili svůj život do poslední chvíle. A protože je jejich čas ohraničený, dokáží tito nemocní žít naplno každý přítomný okamžik. Nedokážeme odstraňovat ani vysvětlovat smrt a utrpení v životě lidí, ale nabízíme naši podporu a přítomnost, která pomáhá nést bolest a přináší naději. Snažíme se o individuální přístup, respektujeme lidskou důstojnost, zmírňujeme utrpení fyzické, sociální, duševní a duchovní.

Děkuji ze srdce Pánu Bohu, celému týmu domácího hospice Duha v Hořicích a Vrchlabí, všem přátelům, dobrovolníkům, dobrodincům, sponzorům, jednotlivcům, firmám, nadacím, místní a státní správě. Myslím při tomto výročí na dobro, které hospice světu přinášejí a mám v srdci touhu, aby naše krásná země byla hustě osídlena týmy domácích hospiců, které budou přinášet lásku, úctu a tolik potřebnou naději k lůžkům umírajících lidí.

Jana Sieberová

OZNÁMENÍ...

PRAVIDELNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

knihovna V. Čtvrťka, Jičín

1. shromáždění neděle 9³⁰ h

2. shromáždění neděle 10⁴⁵ h

Na shromáždění se přihlaste SMS
na tel. číslo 724 440 391

SKUPINKY

středa od 19³⁰ h u Rýglových

čtvrtek od 18³⁰ h u Václavíkových

pátek od 18³⁰ h u Šolcových

MLÁDEŽ

Plánuje letní kempování na
Bradlecké v termínu 8. – 15. 8.
2021. Bližší info u Kláry K.

STARŠOVSTVO

18. 4. od 14 h u Smolíkových

POČET ČLENŮ

41 dospělých

6 nezletilých

11 dětí

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice;

vinice@ksj.cz

NAROZENINY

21. 4. Daniel R.

